

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

ÖGONKAST
UNDER
SKAPELSENS SLÖJA.

DIKTER

AF

OLIVUS OLÁN.

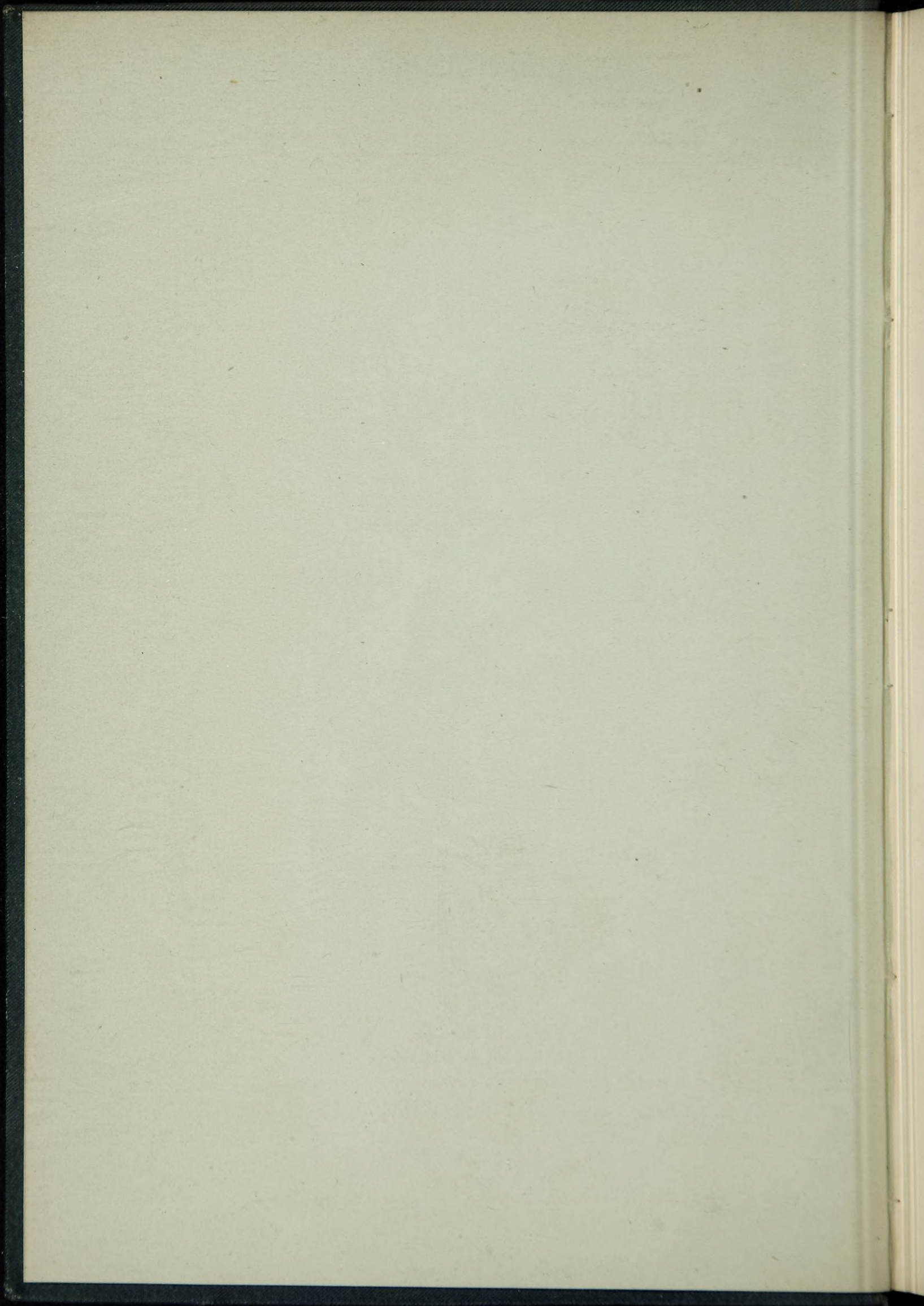

Vitt.
Inv.

P. 75

UNIVERSITETS
BIBLIOTEKET
LUND

ÖGONKAST
UNDER SKAPELSENS SLÖJA.

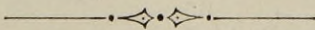
DIKTER

AF

OLIVUS OLÁN.

FÖRSTA SAMLINGEN.

FÖRSTA HÄFTET.

LUND.

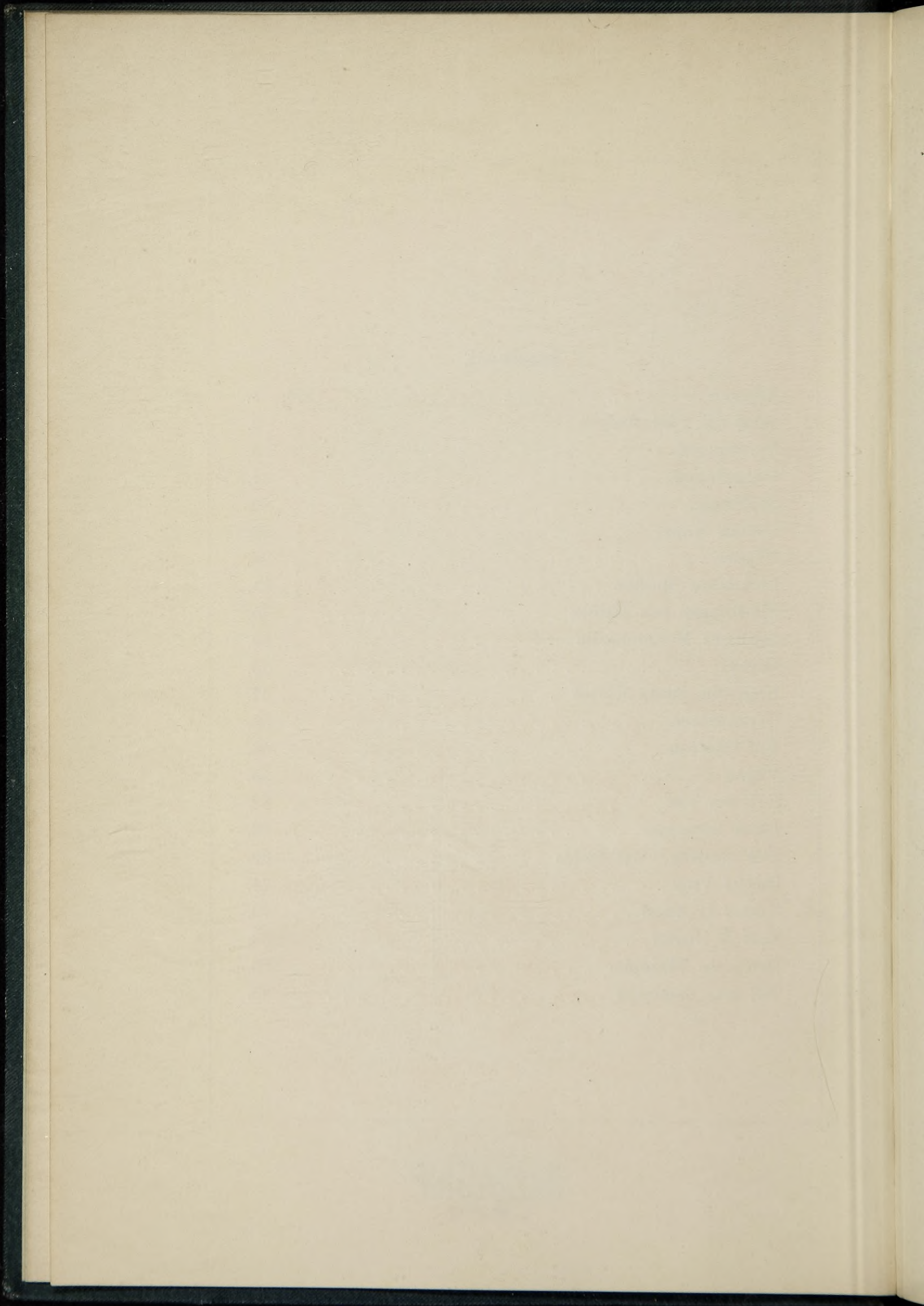
COLLIN & RIETZ

(FIRMA: PH. LINDSTEDTS UNIVERSITETS-BOKHANDEL).

LUND 1890.
E. MALMSTRÖMS BOKTRYCKERI.

Innehåll.

Klippan	Sid.	1.
Sång till Världshafvet	"	9.
Hafskungen	"	15.
Daggdroppen	"	18.
Snöflingan	"	20.
Dödens Ängel	"	22.
Dygden	"	28.
Blommans Mission	"	31.
Fjälltoppen och Dälden	"	35.
Skaldens Morgonpsalm	"	39.
Barnet	"	43.
Ungmöns första Kärlek	"	47.
Utvandraren	"	50.
Vid Grafven	"	56.
Vågen	"	59.
I lifvets Vår	"	62.
Ljusa Drömmar	"	66.
Den svenske Odalbonden	"	69.
Gustaf Vasa	"	74.
Gustaf II Adolf	"	79.
Karl X Gustaf	"	83.
Den siste Vikingen	"	86.
Till min hembygd	"	92.

KLIPPAN.

Du kämpe där mot tidens makt! hvi drömmer
I dag ett mystiskt skimmer kring din topp?
Säg, hvilka tankar, hvilka minnen, gömmer
Ditt djup? låt porten till din visdom opp!

Här har jag suttit undrande. Förklara
För mig din hitkomst och din hädanfärd
Och ändamålet med ditt väsen! svara,
Hvad vill du, dystre, i den glada värld?

Men — hvarken klagan eller jubel stiger
Utur ditt bröst att yppa hvad där bor;
Du dina öden höljt i natt, — du tiger;
Men hvad är tystna'n? höga tankars mor.

Ej fåfängt likväl jag dig öppna beder
Din inre värld; ej vill du sluten bli
För sångaren i dag; han bjudes neder
I dina minnens krets och hör däri:

När tiden, mornad, gick ur evigheten,
Till fröjder väckt, jag låg vid solens barm;
Så ljusfylld jag mig fann som saligheten,
Och som min moder var jag ungdomsvarm.

På svartblå duken, sferiskt kring mig dragen,
Snart flamma såg jag eldar öfverallt:
Mig tjuste stjärnors fackeldans, vid slagen
Af deras lyror världen tog gestalt.

Af Lifvet ändad var dess slummer redan;
Med ljusets allmakt härskade min mor
I alltets midt, från skrankor fri, emedan
Dess stat var gränslös, var som rymden stor.

Än solens ljus dock ej vasaller låna;
Men — alltet ristes af en skaparknall; —
(Han än en gång skall genom världen dåna,
I tidens afton tvinga fram dess fall.)

Ur solens famntag mig den knallen sprängde,
Och nu en afgrund jag mig famna ser;
En makt, blott känd, men aldrig sedd, mig slängde
I tomhetsöknen från mitt Eden ner.

Och lagen ljöd — jag än förnimmer orden —
„En järnfast refbensbyggnad, skall du stå
Med dina läggjar i den mörka jorden
Och hålla klotet samman i det blå.“

Hans bud jag lydt. En gång i jordens vimmel
Af jordetingen i en känslig barm
Jag intryck tog; men nu, som mot sin himmel
En öken är, är jag mot fordom arm.

Min ungdoms rika ljus jag här förlorat,
Min urbild röfvade den kalla värld;
Min saknads börda hon allt mer förstorat,
Med sekler tyngt mig under rastlös färd.

Hon städse nekar mig mitt hem mig närma,
I evig ringdans blott hon med mig gått
Omkring den höga, som vill lysa, värma
Sin ringa ättling utaf huldhet blott.

Och sjunga kring mig hennes skaror glada,
Och dofta blommorna från äng och gren, —
Hvad rör det mig? jag längtar hän att bada
Min panna rikligt i min moders sken.

Se, därför lyfter jag mot himlens tempel
Min gråa hjässa, har mitt öga lyckt
För jordens skuggvärld länge se'n; sin stämpel
Af köld och natt hon själf uppå mig tryckt.

Hvad än sitt lif kring mig af jorden lånar,
Det städs mig finner sofvande och stum;
Ej ens jag vaknar, när orkanen dånar,
Ett gissel kring mig, genom öde rum.

När blixtar söka mig och åskan knallar,
Jag blundar trygg, jag räds ej molnens hot;
För larmet döf, jag sofver, när det svallar
Ett skumtäkt haf med dunder kring min fot.

När våren kommer, hela nejden blommar
Och grönskar och blir ung, men icke jag;
Jag kvarstår mörk och tyst, och ingen sommar
Mig skänka kan det ringaste behag.

Med lundens krona han min topp ej kröner,
Han inga blommor kan mitt bröst bestå;
Nej! stundens foster, jordens veka söner,
De grönskande, de doftande, de små,

Min barm de frukta; han dem gáfve döden,
Och arm och enslig skall jag jämt mig se;
Min pannas ärr väl sagt dem, att jag öden
För bittra täljt att lifvas upp som de.

Går ungmön strålögd ängen kring och plockar
Af vårens barn och hör hans poesi,
Ej jag en glimt ur hennes öga lockar,
Med mörknad blick hon går mig skyggt förbi.

Och kommer vandrarn någon gång och stiger
Uppå min skuldra, vingad blir hans fot;
Och kommer lundens sångare, han tiger,
Hans hjärta isas af mitt mörka hot.

Det sägs, att i mig bo blott onda makter,
Att jätten nu sin fruktade gestalt
För himlen gömmer i mitt inres schakter, —
Han smygvrår fått i världen — öfverallt.

Min sträfva yta dock ett inre döljer,
Och vill du skatter ha, så sök dem där!
De finnas kanske, fast dem natten höljer,
Fast ej för världen jag till torgs dem bär.

I kvällens skymning hör hur dvärgen hamrar
Mitt gömda guld! en ljusets bild, det har
Inom mig stelnat i mitt hjärtas kamrar —
Min urbilds skugga, från min ungdom kvar.

Och är ej mänskligheten riktad vorden
Af mig, som lämnat åt dess folk mitt järn
Till plog och svärd, hvad bäst de fått på jorden, —
Sin välmakts gifvare, sin frihets värn?

Hvad blir min tack? jo, man min stelhet hånar,
Min ytas armod man föraktar ock;
Ej jorden rosar mig, men — himlen lånar
Åt mig en glimt utaf sin skönhet dock.

När dagens drottning fram ur östern träder,
När till sin äras höjd hon sväfvar opp,
Än i sin purpur hon min skuldra kläder
Och än en strålkran sätter kring min topp.

Väl allt omkring mig som en mor hon ansar,
Men längst i kvällen mig sin vårdnad bjöd,
Mitt armod mildrar och min hjässa kransar
Med friska rosor — af min ungdoms glöd.

Men när i morgonen hon huldrik tömmer
Kring mig sitt ljus, en helgongloria likt,
Då om min barndoms paradiset jag drömmer,
Och öppet står det då, på fröjder rikt.

Och när i kvällen hon går ner mot döden,
Nej, hvilans ro, se'n hon mig kransat har,
Då drömmer jag, hur efter långa öden
Jag åter hamna skall, där skön jag var.

En gång, en gång, när domedagen flamar
Med blodröd låga öfver himlens rund,
Och stjärnehvalfvet öfver fjällens kammar
Ses brinna ned, och dödas tidens stund;

Och jorden bäfvar, i sitt djup känns skaka,
Från hennes världskropp söndrar sig hvar lem,
Och mänskosläktet flyktar hän, tillbaka
Till fridens bygder, till sitt rätta hem;

Då, vet jag visst, skall ock mitt fängsel brista,
Och den föraktade får skänka glad
Förvisningsön blott än en blick, den sista,
Och lämna platsen åt — jag vet ej hvad.

Men detta bryr mig ej, ty bort jag flyger
Ur brutna bojor; till min moders barm,
Till ljusets hem, jag mig tillbaka smyger
Och blir där evigt, åter ljus och varm.

SÅNG TILL VÄRLDSHAFVET.

Du jordens sångarkung! hur många gånger
Med fröjd jag lyssnat till de djupa sånger,
De dithyramber, dem du kvad för mig!
Ty dina sånger bli mig evigt unga;
De fyllt min själ, och jag till tack vill sjunga
En enda sång för dig.

Där allt förvandlas, allt omkring dig grånar,
Låt se den makt dig evig ungdom lånar, —
Den kraft, som gjorde dig från tiden fri!
Hvem lärt dig, jättebard, att sekler gäcka?
Hon, som till morgonsång förstått dig väcka, —
En högstämnd poesi!

Blott tanken famna dig förmår; i glöden,
Den Östern tändt, i morgonrodnans flöden
Du lögar invid solens kungastol;

I Västerens djup du stämt med kvällen möte
Och mottar, drömmande, uti ditt sköte
En slutligt tröttad sol.

I Söderens glöd, där himlen kring dig virar
Sin azurduk, din sommarfest du firar;
Du trängt till polen, där högtidlig, stum,
Den kalla Döden mellan isbergs kammar
Sig innestängt och norrskenslampan flammar
Uti hans öde rum.

Väl jordens oro din gestalt förbyter:
När stormen jäktar dig, du hotfullt ryter
Och kastar, vred, den blåa dräkten af;
Se'n tycks du plötsligt vilja himlen storma
Och allt därunder till ett kaos forma, —
Ett kummel på en graf.

Men när du, lugnad, går till ro vid stranden,
Af himlen i ditt djup likt mänskoanden
En bild du framter, fått dig själf igen;
Närhelst dig stormen blott att störa glömmer,
Du, ljus-utstrålande, om friden drömmer
Och — suckar efter den.

Hur tankfull, tyst, när månen kring dig tågar
Och stjärnehvalfvet kring ditt anlet' lågar,
Du samlar strålarne dig allt det ger!
Likt tänkarns själ en värld, en himlaburen,
Du rymma ses, och i din barm naturen
 Sig nu fördjupad ser.

Du så förbyts som för dig skiftar lifvet, —
Ditt sanna uttryck ses af friden gifvet,
Och du din stridssång blef af stormen lärd;
Men lika rik, hvad växling tiden skickar,
Blir sångarns barm, och fram ur *din* ju blickar
 En härlig sagovärld.

Dess dragning Sagan ock med jubel lydde
Och dit till skatter än och vårlif flydde
Från jordens hedar, der hon sörjt sin höst.
Väl dina sagor som med tusen munnar
Du själf på sångarspråk din vän förkunnar
 Och — höjer minnets röst.

Till tidens gräns ditt minnes ljus sig sprider;
Du släktets barndom såg, dess ungdoms strider,
Du såg hur blod det för sin hälsa göt;

Och om dess luttring var du med, och modet
Din dithyramb då tände upp, ty blodet
För framtidsskördar flöt.

En tafla, skön, med forntidsbilder höga,
Du rullar villigt upp inför vårt öga
I gryningsstunden under morgonskyn;
Hon visar Dagens kamp, hans gång ur Natten,
Tills, segerglad, uti ditt djupa vatten
Han blickar för vår syn.

Hur gladt du lifvas då, hans afbild vorden!
Utaf hans ljus ett återsken åt jorden
Du ger, fördrifver hennes skuggors här;
Men ock till bärare af bildningsdagen
Du gjorde dig; och af Apollo tagen
Till bundsförvandt du är.

När guden kom i Konstens gryningsstunder,
Hans strålar stärkte du kring Hellas' lunder,
Se'n dig han funnit, gick hans dag ej ned;
Af Hellas' ljus - dess son du lärde sången -
Snart öfver Roma, upp till storverk gången,
En återglans du spred.

En töcknig Nord, den nattens flor betäckte,
Till dagens fröjd med morgonsång du väckte,
Ditt jätteverk du ville skåda helt;
Från bildningsfacklan uti grekens händer
I dag kring jorden åt dess folk och länder
Du strålarne fördelt.

Af intet folk en slaf, du fostrar jorden;
Som hvarje äkta framstegskämpe vorden
En aldrig slumrande kosmopolit,
Om *mänsklighetens* växt du väl dig vårdar;
Med mäktig kraft dess största minnesvårdar
Du på din strand satt hit.

Dock — när för Bildningen, den segervana,
Från ost till väst du riktade dess bana,
När så hon ut till nya bragder kom,
Då till det folk, som fast vid Natten hängde,
Vid öknens barm, och ljuset från sig stängde,
Du framröt Dödens dom.

Men för ett högre mål dess graf du bäddat:
Åt jorden så det jättefolk du räddat,
Som lät sig sporra, mottog kraftens märg.

En gudahärold, vid hvar strand du hamnar;
Af himlen ock, som hela världen famnar,
Du lånat har din färg.

Så var för jorden hvad för kroppen anden!
Själ fri, gif lemmanne de starka banden
Och hägna Lifvet och framåt det hvälf!
Sjung än dess segersång, när sist du låter
Vårt släkte ur din famn! — då står dig åter
Kring jordens rund — du själf.

För Lifvet stred du, förr'n du såg vårt släkte;
Framom vår morgon du din världskamp sträckte,
Bakom vår kväll du höja skall din röst;
Din själ ej slumra kan, dess låga stammar
Från solens eld, hon lifsvarm i dig flammar
Och häfver så ditt bröst.

Hon verkar i din barm, ej störd af skiften;
I högre former då kring jättegripen,
I nya skapelser, din lifskraft gjut!
Vid tidens kväll tag lönen för din sträfvan
Och i din skaparfamn med glädjebäfvan
Din jord fullkomnad slut!

HAFSKUNGEN.

Kring hafvets vida rymd sig sänker natten,
Och stormen somnat på dess mörka vatten,
I djupet glimma tycks som ofvanför
En himmel ren med måne, stjärnor klara,
Och toner, gripande och underbara,
Från lugnad våg jag hör.

Hvem spelar där? när andlöst natten tiger
Och hafvet drömma ses, dess konung stiger
Ur djupets salar, ur sin dunkla värld;
I harpans strängar då med lust han fattar
Och gladt åt friden öfver jorden skattar
En härlig sångargärd.

Mång tusen år han rymdens päll såg glimma,
Och dock han sitter där vid midnattstimma,
En bild, en underbar, af evig vår;

Hans rika lockar i kristallen flyta,
Och gyllne harpan på dess spegelyta
Invid hans skuldra står.

Hur kan i nattens famn allt jämt han lifvas?
Kan i sin gömma där han evigt trifvas,
Vid djupet bunden, vid sitt skumma hus?
Säg, väcker fångelset ej fångens längtan?
Förtärs hans hjärta ej af namnlös trängtan
Till rymdens stjärneljus?

Hvaraf kan enslingen sig manad känna
Att harpans strängar till en fridshymn spanna
I stormars värld, af tidens oro full?
Hvem i hans väsen gjorde ungdomsvåren
En evig flamma lik, som kufvat åren
Och fredat lockens gull?

Nu hör, en tonström mig ur böljan svarar!
Han sångarns blick till stjärneljus förklarar,
Han honom friat har från ålderns höst;
Han gjort en himmel af den skumma salen,
Han tände hjärtats vår och släckte kvalen
Uti den fångnes bröst.

Till flykt ur tiden sig ej sångarn reder,
Han till sig dragit evigheten neder, —
Hvi skulle då han mäta tidens lopp?
Vid himlens sällhet honom harpan viger,
Och därför aldrig ur sitt djup han stiger
Till stjärnerymden opp.

DAGGDRIPPEN.

Nu säg, hvar gömde mig väl rymdens sköte?
Hur löstes pärlan där från Nattens barm?
Hvem stämde här för mig med Dagen möte?
Jag finner, vaknad nu, hans låga varm.

Blott *det* jag känner om mitt fall till jorden,
Att ej jag sökte hennes pilgrimshus;
Men dock i blomman, här min vagga vorden,
Mitt öga öppnats nu för morgonljus.

Det plötsligt klarsynt blickat upp bland gräsen;
Hur liten än och ringa du mig tror,
Jag dock att uppta tingen i mitt väsen,
Att rymma världen, är tillräckligt stor.

Jag speglar solen och jag speglar gruset
Och blir så strax på innehåll ej tom;
Från alla kanter re'n jag dricker ljuset
Och därmed allt i mig fattar om.

I dagens klara sken min håg dock brinner
För jorden ej, men för en högre värld:
Jag snart, af ljuset lockad upp, försvinner
Och börjar, osedd nu, min himmelsfärd.

Ej under väl, om du — ett sken mig trodde:
Så tyst jag kommit, jag från jorden går,
Och af den eld, den världsbild, i mig bodde,
På blomstermattan ej mer syns ett spår.

En gång dock — finner du på himlaängen
Mig med den gnista här du slocknad tror;
Men kvar jag ligger där på blomstersängen
Och ler, ty himlen i mig själf nu bor.

SNÖFLINGAN.

Hvad tycks mitt värf på jorden?
Ack, hör min dystra lott!
Att kyla och föröda
Jag synes danad blott.

Väl har med mörka blickar
Du följt mitt vandringståg,
När först af höstens ilar
Du kring mig drifvas såg.

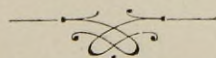
En fiende till lifvet,
Som fridfullt blomstra vill,
Jag syns dig, — jordens frostnatt
Förvandlat mig därtill.

Dess famntag mig i världen
Oigenkänlig gjort,
Har kall och blek som döden
Gjort den, som lifva bort.

Men — himlens solskensstråle
Mig tinar upp en gång,
Mig ger min sanna prägel
Och lossar på mitt tvång.

Då skall jag, värmd från höjden,
Bli åter hvad jag var,
Skall, genomträngd af ljuset,
Bli åter mild och klar.

Då kan jag visa pärlan,
Som finns mitt väsen i,
Kan mig för jorden offra
Och lifvets vän skall bli.

DÖDENS ÄNGEL.

Väl om ett högre fosterland du drömmer;
Men — min gestalt
Du plötsligt ser och dina syner glömmer,
En rysning skakar dig; min barm väl gömmer
Ett hjärta för dig kallt?

Min vilsne bror! hvi så din broder svärta?
Mig känna lär
Utaf den tår, som pärlar ur min smärta, —
Af kindens lilja! rotad i mitt hjärta,
Ett sorgens barn hon är.

Med kärleken jag kom, från fadershuset
Ett bud som han;
Men du mig hälsar, när jag nalkas gruset,
Med ve-rop blott, fast utan fruktan ljuset
Mitt verk jag visa kan!

Från jorden ofta dock ditt rop i nöden
Till himlen trängt;
I kampens värld du trycks af dina öden, —
Befrias vill du, men förlossarn, Döden,
Till tack — ditt hat du skänkt.

Så blef min lott att tårstänkt vingen lyfta
Till kärleksvärf!
Tror du mig kanske uti mörkrets klyfta
Till sköfling född? tror du min lie syfta,
O värld! till ditt fördärf?

En högre form, än jag förlänar anden,
Såg himlen ej;
Ett hugg! och fången skakar af sig banden!
Hvi räds du mig? syns till de ljusa landen
Dig vägen hemsk? o nej!

Ej tidens dyning ned i grafven brusar;
Ditt gömda hus
Ej stormen hitta kan, hur fram han rusar;
En tårpil fridfullt där sin vaggsång susar
I aftnens solens ljus.

Åt himlatemplet till portik jag viger
Ditt tysta bo;
En hvar med vördnad fram till korset stiger;
Hvar uddig tunga där vid kransen tiger
Och unnar stoftet ro.

Ej tadelts häckla mer min skyddsling plågar,
Ej rifver sår;
Ej hatets flamma på hans kulle lågar;
Blott Saknaden sig dit i kvällen vågar
Att offra tyst en tår. —

Med molnfri panna må min hand du taga
Och sjunka nöjd
I mina armar! skulle kring du draga
Att här än mer — begråta eller jaga
Din fjärlsskygga fröjd?

Naturen lede dig! den visa lagen
Hon lyder säll.
I svanesången hör de sista slagen!
Hur härligt kransad, hur förklarad Dagen,
Som lutar mot sin kväll!

Nu först att lösa näktergalens tunga
Hans frid förmår;
Blott friden lockar så en skald att sjunga!
Och se, förskönad efter dagens tunga
Ock solen nedergår.

Du ensam bäfva tycks för himlens vilja!
Jag nog förstår
Att kärnan oskadd ifrån skalet skilja; —
Du dygdens tvinande och veka lilja,
Mest efter dig jag trår!

I öknens höstkväll bland dess glädjedroppar
Du törstig stod;
Men vårsol dagar nu ditt Edens toppar;
Ej, bruten, vissnar du: din kalk jag doppar
Uti dess sällhetsflod.

Här skymtar Sanningen, inför ditt öga
Förklädd, en hamn,
O tänkare! din kraft här gagnar föga;
Så tag min hand! jag slöjar af den höga
Och för dig i dess famn.

Ser här du slappade din lyras strängar,
O skald, var tröst!
Dig väntar Skönheten på hemlandsängar,
Hon ökar där ditt hjärtas slag, besträngar
Med högre kraft ditt bröst.

Du arme, tryckt och på din skörd bedragen
I frostig värld!
Kring himlens fält ej slocknar skördedagen;
Följ mig! en plats, för dig i anspråk tagen,
Finns vid din Faders härd. —

Kring fält, där Kärleken gått fram med plojen,
Jag efter går;
Han sår, jag skördar se'n, min sändning trogen, —
Den grodd, jag funnit här för himlen mogen,
Jag bärgar åt hans vår.

Där, se'n din blick trängt genom tingens yta,
Ej tårar mer,
Men fröjdestrålar ur mitt öga bryta;
Och smärtans lilja på min kind sig byta
I glädjens ros du ser.

Nu drag jag växlar, ty mitt hjärta bränner
Ej mer ditt hat;
Men främst du ställer mig bland dina vänner,
Och som en bror till Kärleken nu känner
Du mig i fridens stat.

Och du dig själf — hvad tiden dig förmenat —
Igenkänt har:
Från jordens tillsats jag Guds tanke renat,
Och världens sol har med sitt ljus förenat
Hvad hos dig evigt var.

DYGDEN.

I skiftenas stormar hon pekar mot skyn
Och tänker ett världsrike dana;
Dess mönsterbild ofvan hon ställt för din syn,
Bland stjärnor planterat sin fana.
Med högar af guld vill dig värfva din jord,
Men dygden i vågen då lägger ett ord
Om skatter, som uppväga jorden.

Som himmelen hög, hon dock dämpar sin glans,
Dess gudom vill värma, ej stråla;
Med gyllene krona, med grönskande krans,
Försmår hon i världen att pråla;
Men vill du till målet, af sträfvande varm,
Fann oskuldens lilja ett hägn i din barm,
Då vet hon sin tron i ditt hjärta.

Det rike, hon stiftar, ej formas med svärd,
Ur eldgap ej framgå dess öden;
Så tyst utan härsmakt hon intar vår värld,
Som Lifvet eröfrar från Döden;
Likt vårskyn, likt solen, att segra hon går:
I spåren på stäppen en skörd för dig står,
Och öknen bär frukt som ett Eden!

Hvi tror du på värn mot det onda dig arm
Och jätten hör skratta i bergen?
Hon pansrar den sårbara punkten — din barm,
Förmår i dig stålsätta mårgen.
Hvi går du då mörkrädd? säg, litar ej du
På ljusets triumftåg, hvars stjärna ännu
Sin färg emot skuggorna håller?

Hvad mer, om än skuggor förmörka din värld?
Om irrblossen fladdra på heden?
Som stjärnfacklan stadigt hon lyser din färd,
Till målet hon visar dig leden;
Hon räcker dig handen, från villornas ort
Hon för dig till Sanningens öppnade port,
Och nyckeln till Eden hon gömmer.

Syns vägen dig lång, blir hans möda dig hård,
Stå himlen och jorden dig skilda,
Då tar hon din vilja i fostrande vård
Att åter en Herkules bilda;
Hvar hämmande makt du nu bjuder batalj,
Och himmel och jord af ett gapande svalg
Ej längre sig söndrade visa.

Allt högre hon för dig, med ljusnande drag
Hon stiger, din ledstjärna vorden,
Och lyfter sin panna, sitt anletes dag,
Ur töcknen, förklarad för jorden.
Din boja hon bröt, när hon fann dig en träl,
Och nu med sin kraft hon bevingar din själ
Till flykt mot fullkomningens höjder.

BLOMMANS MISSION.

I stilla väsen, som vår jord befolken,
I hvita, purprade, I gula, blå!
Hur underbara edra blickar! tolken
Mig dem, förunden mig ert språk förstå!

Med Edens vårdag än i ögat inne
Och högtidssmyckad, eder skara står,
På själfva heden nu ett bärgadt minne
Från fridens ängd, från paradiset vår.

Ej här ert hemlif I till döden dömden,
Och därför stoftet er ej fläckt har;
För tidens missljud I ej heller glömden
Det sköna språk, som Edens tjusning var.

En hviskning hinner mig: „jag vill dig svara
Med Skaparns ord, – han bjöd: „förstå ditt kall!
Hur rik han föddes, för din bror förklara,
Hans mål utpeka från din fotapall!

Förgät ej, lilja, att hans hjärta minna
Om flärdlös renhet, som ej fläckar sig!
Men le, du ros! likt kärleken att brinna
Och värma sprida har jag eldat dig.

Predika, sippa, uti vandrarns öra,
Att ock i stoftet lefva kan hans hopp!
Förgätmigej, att stilla saknad röra
Låt minnets drömvärld du på jorden opp!

Stå upprätt, solros, och med vaket öga
Ledsaga solen kring dess middagshöjd
Och, hänvänd så med kärlek mot det höga,
Förkunna sanningens och ljusets fröjd!

Men du, reseda, dig fördölj i bygden,
På yta fattig, men på själ ej tom,
Och dofta, osedd, som den sanna dygden
I tysthet flödar af sin rikedom!

Må, nattviol, du, drömberusad, tömma
I aftonskymningen din poesi!
Så blommar skönhet uti skuggans gömma
Och doftar helst, från dagens vindar fri.

Som stjärnan lyser, oberörd af striden,
Bland slitna moln, — låt se dig, tusenskön!
Och midt i stormen stå, en bild af friden,
Och dela med dig af din trohets lön!

För tidens vingslag ej din låga flämtar,
O eternell! om ingen höstkväll vet
Den eid ditt öga ifrån höjden hämtar, —
Lär du det himmelskas odödlighet!

På lifvets anlet' blott en mask är döden,
Af mig är Lifvet, har sitt välde än.
Förkunnen, döttrar, i er lefnads öden
Att bakom döden finns uppståndelsen!“

Så bjöd vår Fader; och från norr till söder
Vi lydt och lyda honom år från år;
Den graf, vi bädda här, oss ej föröder,
Hon ger oss åter åt en nytänd vår. —

Hvad förr dig fängslade i Edens dalar,
Min fosterbror, är det väl nu dig kärt?
Vet, oförfalskadt än och rent jag talar
Det rika språk af gudomen jag lärt.

Men likväl — fattar du ej längre orden!
För tidens sorl har du förgätit det?
Din barndoms minnen tappat bort på jorden,
Se'n åt dess välde du dig öfverlät?

Om då ditt hjärta sin förlust begråter,
Kom i naturen, där jag väntar dig!
Din barndom i din själ jag kallar åter,
Och se'n — med lätthet kan du tolka mig.“

FJÄLLTOPPEN OCH DÄLDEN.

Dälden:

”**H**vi ser du bort ifrån min rika jord
Mot tomma rymder? säg, hvad hopp dig lockar
Dit upp från dalen, från min vårdagsglans!
Vill du kring pannan ha en stjärnekrans,
En molnhop då sig kring ditt hufvud skockar;
Den höjd, du åtrår, inga skördar bär,
Men väl en tummelplats för stormarne hon är.

Du skyr dem ej, men högt dig lyfter opp
I deras öken för att — blixtar vinna!
Du kanske spela vill en ny Titan?
Vill solens vagn du äntra? på sin ban
Han rullar hän, kan du väl spannet hinna?
Mot öde rymd hvi vände du din håg,
För dalens famn för hög, för stjärnors höjd för låg?

Se, tusen gånger re'n den gröna vår,
Med jubel hälsad, vandrat fram på jorden;
En gifmild vän, han kring dess bygder gått
Och rika skatter i dess dalar sått, —
I Södern han dem strött och strött i Norden;
Men dig allt jämt han förbigått, och du
Står glömd, står lottlös kvar uti din rymd ännu.

Se blott! hos mig långt nedanför din höjd
Behagen, glädjen, rikedomen, stanna;
Här jublar lifvet, medan, enslig, arm,
Du dväljs i skyarne med slutet barm,
Med dystert allvar på en fårad panna; —
Hur mörk din lott, när du din jord försmår
Och dock i himlen upp ej lyfta dig förmår!“

Fjälltoppen:

„Hvem lärt dig, slumrare i jordens famn,
Min sträfvan skatta upp, min lott bedöma?
Ej med ditt synmått *den* dock mäta tänk,
Som spränger molnen för en himlaskänk
Och, se'n han nått den, vågar jordens glömma!
Jag ej *din* rikdom letat upp i skyn,
Men *en* häruppe dock jag fann — en vidgad syn.

Din gyllne skörd ej gungar i min rymd,
Ditt glädjebubbel knapp mitt öra hinner;
Men fast *ditt* öga träffar blott min brist,
Från ljus-gudinnan likväl först och sist
En hälsningskyss uppå min panna brinner;
Den sträfvän, mig din fröjd förlustig gör,
Mot ljusets jättehård mig likväl närmre för.

Väl står jag ensam, fjärran från ditt lif;
Men om, när Våren här sin delning slutar,
Hans unga ros ej, leende och varm,
Sig åt mitt bröst förtror, — om till min barm
Sig ingen lilja doftande då lutar:
Mig himlen pryder med odödlig glans, —
Ej njugg, sin eternell han knyter i min krans.

Och när du mörknar, när din glädjedag
Sin tjuskraft tömt och ner i grafven skrider,
På skuggor ned jag blickar ur min höjd;
Men än häruppe lefver kvar min fröjd,
Och glimtar nu i nattlig värld jag sprider;
Och jorden, fastän karg och ej min vän,
Ger nu på strålen akt och gärna fångar den.

Men hvad gestalt hon tar, om vid min fot
En öken rufvar eller palmer gunga,
Det ej mig inger saknad eller tröst;
Se'n här de mött ett obetvingligt bröst,
Låt molnen, dundrande af vrede, ljunga!
Hur in mig ringar deras mörka tropp,
Ej fridens stjärneljus de släcka kring min topp.“

SKALDENS MORGONPSALM.

Hör mig, Fader, du, som tvefalt jagat
Från mig natten, — har min lefnad dagat
Och mig åter nu en morgon ger!
Kring mig öppen som för seglarn hamnen,
Som för barnet städse modersfamnen,
Jag din boning öfver jorden ser.

Ur dess portar, att din kärlek lära,
Kommer solen i bevarad ära,
En apostel från ditt helga hof.
Världen uppstår att dess värf besjunga;
Ord du lade på naturens tunga; —
Hörs min röst i myriaders lof?

Till din präst du vigt den unga solen!
Af ett guldmoln gör hon predikstolen,
Blicken talar där och hjärtan når;
Mörkret från vår värld, ur våra sinnen,
Hon predikar, våra ljusa minnen
Manar fram igen ur lifvets vår.

För ditt „varde ljus“ uti det höga
Starren fallit från dess eget öga,
Se'n för vandrerskan ej natt det ges;
O, så frigör ock min syn, min tunga!
Hvad dess blick förkunnar, lär mig sjunga, —
Att du speglad uti världen ses!

Lär min dikt att med den bilden lysa,
Liksom droppen i naturen hysa
Kan en himlamålning underbar!
Af det sångarljus, du tändt däroppe,
Dricke dikten här, som daggens droppe,
Morgonpärlan, genomglänst och klar!

Inga vindar se'n dess strålar släcke!
Någon själ till återsken hon väcke,
Svalke stundom någon jäktad träl!

Må hon lindra någon armodssmärta,
Skänka vårljus åt ett höstligt hjärta,
Morgonskimmer åt en nattyngd själ!

Väl, hur solig kring oss dikten ställa
Må din skapelse, vår tårekälla
Ej i tiden sina ut förmår;
Men — mot evighetens dag dess flöden
Föra hjärtat hän, och skaldeglöden
Kraftig näring af den djupa får.

Lär mig öfverallt ditt välde finna,
Mästarhanden se, för verket brinna,
Söka ljuset för dess egen skuld!
Genom flärden, synderna och brotten,
Visa mig på mänsklighetens botten -
Dygdens rena, oanfrätta guld!

Må jag se'n, när städs din lag jag aktar
Och i världen dina drag betraktar,
Gå likt solen oförryckt min stråt!
Hon, allt rikare på ljus och värma,
Styr mot höjden, — må min sång det härma,
Styrkan så hos honom växa låt!

Sångarljusets bottenlösa källa,
Fast på jorden ej hon fram ses kvälla,
Flödar ned ur evighetens famn;
Väl, om här mig hennes skänk förnöjer,
Morgonljuset öfver lifvet dröjer,
Dagar upp för mig en stormfri hamn.

BARNET.

Så tryggt du går med oskuldsdoft
Mot lifvets prøfvostig
Och hälsar från det stjärneloft,
Där friden solar sig;
Din gyllne lock sitt ljus det sändt,
Dess bild ditt öga bär,
Och rodnan, på din kind sig tändt,
Från Edens morgon är.

Ditt paradys än står dig kvar,
Hvem stängde *dig* dess port!
Helt säkert ej en ängel har
Den andre hemlös gjort.
Från kinden än så lätt din tår
Fördunstar i dess hägn
Som från en ros för solig vår
Flyr daggens pärlereg.

Än jorden med dig på sin färd
Blott några kretslopp gjort;
Men af din rika undervärld
Du väckelser försport:
Allt är så nytt, så ungt och skönt,
Och allt dig kallar på;
Därute gräset är så grönt,
Och himlen är så blå.

Hvad vänner! lundens röst dig drar
Och bäckens äfvenväl;
I allt hvad lif och stämma har,
Finns en besläktad själ;
Hvart väsen som en frände kär
Dig vinkar till sin barm,
Och hvarje blick, dig ägnad är,
Du finner kärleksvarm.

Om morgondagen ej du vet,
Med den, du äger, nöjd,
Du fångslad ser en evighet
Uti minutens fröjd;
Den stunden, som dig sol kan ge,
Du famnar gladt och tryggt,
Och tiden, att dig lycklig se,
Tycks stanna i sin flykt.

Hvad gods och ära på din lott
Skref världen, än dig huld!
Dig stjärnehvalfvet gaf ett slott,
Och solen ger dig guld;
Med stjärnor af beprisadt sken
Dig ängen hedra vill,
Och gunstigt blomsterbädden se'n
Ett storkors lägger till!

För jordens klokhet barn du är,
Hon *din* ej fatta kan;
Men du af himlen skattas lär
Som fullgod medborgsman;
Ej jordens äreport dig drar, —
En himmelsk hitta vet
Din oskuld, som dig riktat har
Med bergstark sorglöshet.

Ej ondskan skrämt dig med sitt hot,
Är dig en ofödd makt;
Förförelsen omkring din fot
Än ingen snara lagt;
Se svanen! hur i grumlad älf
Han än må sänka sig,
Han mörknar ej, — så slår nu själf
Du tidens slagg från dig.

Din barndoms solbild i ditt bröst
Tag med dig hvarth du går,
Och bärga så för lifvets höst
En oförgänglig vår!
Den våren blef för rik att dö,
När tiden smugit har
I lockarne sin vintersnö,
Han äger blommor kvar.

Hans makt du snart i lifvet sport,
Blir du ej jordens träl:
Hvad skönt du skapat eller stort,
Det har hans ljus till själ.
Härnere än som grånad brinn,
Det himlarenas vän!
Och, hunnen ofvan stjärnor, vinn
Din barndomsdag igen!

UNGMÖNS FÖRSTA KÄRLEK.

Att åt Lifvet dig förvärfva,
Åt dess höjd, af honom funnen,
Smög han, hulda mö, till dig.
Rädd att ord hans fröjd fördärfva,
Han på dig förseglar munnen,
I din barm han döljer sig.

Kommen dit ur änglaringen,
Han därinne ej förfela
Kan sitt mål att skapa dag;
Fastän gömd han höjer vingen
I ditt bröst, han lyst din hela
Drömvärld upp med sina drag.

Hjärtats skyddsvakt vill han vara,
Vill på oskuldsdoft där lefva
I en vår af poesi;
I sin fristad ingen fara
Ser då ängeln för sig sväfva, —
Aldrig skall han vingklippt bli!

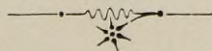
Bäst i smyg ditt lif han vårdar;
Hoppets ny han mäktat sätta,
Tryggadt, midt i världens brus
Öfver Edens blomstergårdar;
Kring dig sväfva, fjäderlätta,
Lifvets moln uti dess ljus.

När dess ljufva sken ser ingen
Mer än du, det skärast glänser,
Smyger längtan i din fröjd;
Ack! där grönskar ju bland tingen,
Dragen inom tidens gränser,
Sällhetens fullkomnings-höjd!

Nu — den suck, som barmen höjer,
Hvari tonar salig smärta,
Yppar hvem därinne bor;

Ögats stjärnglans honom röjer,
Visar gästen i ditt hjärta,
När han bäst fördold sig tror.

Kanske fiender han funnit
I vår värld? hvi skyr han orden,
Nämna räds att han är till?
Att en makt, som himlen vunnit,
Likväl lånar hus på jorden,
Ej han öppet tillstå vill.

UTVANDRAREN.

A:

Nordens son! hvarthän från Norden?
Säg, hvad söker du på jorden,
Som ej bjudas kan dig här?
Blef din bygd så arm, att nöden
Jagar dig mot dunkla öden
Bort från hvarje vän dig kär?

B:

Yngst jag blef bland syskon många,
Hyddans kamrar blifvit trånga,
Ge oss alla rum ej mer;

Jag i vrån mig fjättrad tycker,
Och vårt låga tak mig trycker,
Fruktar jag, i stoftet ner.

A:

Svängrum då dig skänker dalen,
Och i skogen pelarsalen
Gafvelvidt dig öppnar sig;
Håller du ditt hjärta vaket,
Då väl högt nog stjärnetaket
Spändes här att lyfta dig.

B:

Fägringen i nordanlanden
Väl ej lyfta kan från anden
Trycket af en bofast nöd;
Här naturen ej för mig ömmar,
Om dess skönhet inga drömmar
Båta mig, — jag söker bröd.

A:

Bryt det då ur fosterjorden!
Spelrum åt din kraft har Norden,
Vida rymder för ditt hopp;

Guld har skogen i sin klyfta,
Och sin järnmalm kring dig lyfta
Bergen uti molnen opp.

B:

Här stå skrankor, häfd vill råda;
Nu jag får en världsbild skåda,
Den ej fördomstöcken skämt;
Buren dock all flygkraft rövvar,
Sparfven liksom örnen prövvar
Vingen uti rymden jämt.

A:

Ej dig trång blir Lyckans trappa,
Där, vill på dess port du klappa,
Brödrahjärtan rum ge dig;
Men den värld, hvars vidd du prisar,
Kanske själf för trång sig visar,
Kringskär mången gång din stig.

B:

Hjärtan äfven där jag finner,
Väl i dem att så jag hinner,
Också då min skörd jag tar:

Hjärtat väl i solens lågor
Blir som varmast, — nog dess frågor
Få där ock ett återsvar.

A:

Kanske dock du kommer åter
Och ditt tomma lif begråter;
Kanske i den lundens skygd,
Där du tumlat, glad och yster,
Står du saknadsfull och dyster,
Främling i din fosterbygd.

B:

Fast min vagga stått i Norden,
Fosterbygd dock syns mig jorden,
Visar mig ett klots gestalt;
Himlen ju det klotet famnar,
Säkert, i hvad land jag hamnar,
Han mig känner öfverallt.

Bort han far, och Västerens länder
Lägga guld uti hans händer, —
Hjärtats vill dock hans ej bli;

Doldt förblir det i sin gömma:
Idel främlingar blott strömma,
Brådskande, hans syn förbi.

„Här, i solens hemland buren,
Hvi så liflös blir naturen?
Guldet — hvi så tungt och kallt?“
Åter polens stjärna blinkar,
Och ett tjäll bland snöberg vinkar
Fjärran i en väns gestalt.

„Kanske midt i solskensglöden
Tar min själ af kyla döden,
Känslofrost på yppig jord
Smugit i mitt bröst sin smärta,
Halft förfruset är mitt hjärta, —
Jag vill värma det i Nord!“

Grånad, når han hemlandsstranden,
Tiden stärkt de gamla banden,
Hemmets dragningskraft förökt;
Hyddans kära grund han hinner
Och därpå — en grushög finner,
Tistlar, där han hjärtan sökt.

Knappt sin fosterbygd han känner,
Borta äro släkt och vänner,
Gräsen på hans fränder gro;
Främlingen vid vandringsstafven
Lutar, stum, sig öfver grafven,
Där hans *sanna skatter* bo.

VID GRAFVEN.

Här under tårpilars susande hvalf,
Färgadt af kvällssolens sjunkande lågor,
Här, där man jordat en blomstrande vår,
Älskar jag dröja, — o kunde jag här
Utforska Döden!

Mot det fördolda nu irrar min blick,
Ack! men din gåta, o graf, du behåller;
Olöst förblir hon; hvem lyfter en flik
Utaf den förlåt din evighet städs
Vänder mot tiden?

Låt mig dock här, hvarest jordlifvets brus
Tycks mig ett döende eko i fjärran,
Höra mitt hopp i din helgade ro,
Fånga en fläkt utaf friden, som när
Saliga andar!

Bortgångna oskuld! fast kväfd är din röst,
Fast dina läppar förseglats af döden,
Lefver väl känslan som förr i din själ,
Lifsvarmt väl än i din blodlösa hamn
Röres ett hjärta.

Endast af lifvet du skådat dess vår,
Endast din blomma du visade jorden,
Fick blott i våren oss skänka ditt doft, —
Säkert i himmelens värmande sol
Knyter du frukten.

Väl om förbrödring predikar hvart kors,
Grafven har jämlikar gömt under torfvan,
Utjämnat jordlifvets skänker till slut;
Höghetens, rikdomens gyllene vagn
Stjälper däröfver:

Likväl *din* rikedom bärgad du fått,
Hjärtat, din skattgömma, plundrar ej döden;
Tillföll det stoftet? nej, oskuld och dygd
Stiga förklarade upp därutur,
Vigas vid himlen.

Dit har du gått, där ej världslustans eld
Härjar i barmen och själen förtorkar;
Dit har du hunnit, där högheten ej
Finns som en börda, inunder hvars tyngd
Hjärtat vill stelna.

Tryggt kan du njuta af sällhetens dag,
Dricka dess strålar, de skänka dig lifvet;
Lugnt kan du bära den vinnandes krans,
På dig med glädje nu sätta du kan
Höghetens krona.

Döden, när dig han fått sluta i famn,
Föra dig bort uti fängslande armar,
Står han väl troget i himmelens tjänst,
Då till vårt släkte en pålitlig vän
Måste han vara.

Detta du lärt mig; så veckla dig ut,
Lofvande själ, i det eviga ljuset!
Hotfull ej mer vid ditt kransade stoft
Visar sig döden, mig tycks af hans glaf
Udden du brutit.

VÅGEN.

Der uppstått en våg på det villande haf,
Det gränslösa, ödsliga, blå;
Hon vandrar och vandrar allt närmre sin graf,
Men land hon ej funnit ändå.

Af vårfläktar lifvad, hon lekande gick,
Helt rosig i morgonens brand;
Dess vänliga stjärna till ledning hon fick
Att nå sin förborgade strand.

I vårljus hon svälde och höjde sin sång
Med lit till en himmel så blå;
Ej ännu där ute sin väg fann hon lång,
Ej tänkte till hvila hon gå.

Men framskriden dagen på himmelen står,
Re'n solen mot zenith har gått,
Och vandrat har vågen, men mäta hon får
De vidöppna slätterna blott.

Nu mörknar det rundt, det sig reder till storm,
Där lugnande hamn hon ej ser;
Och, färgad som världen, hon byter då form
Och — känner sig själf icke mer.

Ej under, ty solen ifrån den är stängd,
Ej vårfläkten hviskar nu „sjung“!
Men stormen den jäktar i öknen, behängd
Med molnslöja, höstgrå och tung.

Och öfver det djup, där så fredlig hon sam
Med tro på en soldag så klar,
Nu brusar, fördystrad, i töcken hon fram
Och ryter åt stormen ett svar.

O ödsliga haf, du, som bär i din famn
Den vandrande vågen, mitt lif!
Om lugn du den unnar och äger en hamn,
Din bölja till stranden då drif!

Men gränslöst du synes! fördränkte hvar strand
Din vreda, din brusande sjö?
Hvar ligger bak synranden sällhetens land?
Hvar finns de lycksaligas ö?

Får vågen sig lägga bland hägnande skär,
För oron och växlingen gömd,
Hon likväl ej spårlöst försvinna skall där,
Ej sjunka, förintad och glömd.

Men ljuset, hon drack på sin sångarefärd,
Nu fritt åt en hvar kan hon ge;
Och himlen kan fredad för stormarnes värld
Sin bild i den klarnade se.

I LIFVETS VÅR.

An ingen dimma, grå och tung,
Utöfver världen låg;
På jorden, jungfrulig och ung,
En blåögd himmel såg;
Ej kunde lifvet synas armt,
Ty därtill hjärtat slog för varmt
I lifvets vår.

I fjärran sågs en tryggad hamn
Med lyckan i sitt sköt;
Det kommande uti sin famn
Fördolda skatter slöt;
Hvad jorden bjöd, var ljust och godt,
Och hoppet flitigt byggde slott
I lifvets vår.

På mänskans panna, i dess blick,
En himlastråle log,
Som solvarm ned i själen gick
Och hjärtat till sig drog;
Det godas prägel mänskan bar,
Och ondskan ännu biltog var
I lifvets vår.

Och sinnet, ej på världen mätt,
Men orördt af dess kval,
Steg upp i solklar rymd så lätt
Som fågeln ur sin dal;
Hur världen strålar för vår syn,
När glädjens lärka slår i skyn
I lifvets vår!

Mig vänskap nu sin pärla bjöd, --
Som daggens droppe ren,
Hon speglade den morgonglöd,
Som öfver världen sken;
Väl, om vår höst, om lifvets natt
Hon prydt, vi hittat hennes skatt
I lifvets vår.

Och kärlek till sin sällhetshöjd
Mig drog, min själs behof;
Fastän hans låga och hans fröjd
Jag i mitt bröst begrof;
Oss kärlek skapar, blyg och öm,
För verklighet — en ljuflig dröm
I livvets vår.

Ej kunde barmen nu bli stum,
Ej tystas ned af tvång,
När jorden, högtidsstämd, gaf rum
Åt känslöflykt och sång;
En siska i sin hemlandsdal
Vill kappas med en näktergal
I livvets vår. —

O sköna tid! hvi blef ej kvar
Den dag du själen gaf?
Väl värd en evighet han var,
Men — sjunkit i en graf!
Nu endast minnet gör mig rik,
En hägring, aftonrodnan lik,
Af livvets vår.

Dock — när jag flyr till sångens tröst
Och harpans strängar rör,
Mig tycks ur ungdomsvårens bröst
Jag månet eko hör;
Då kring mig gryr hans morgon än,
Då andas jag en luft igen
Ur lifvets vår.

LJUSA DRÖMMAR.

Väl bland skapelsens diktatroner
Slummerängelns den högste är;
Sina dikter dock ej i toner,
Ej i ord, han oss skänka plär.

Bäst han trifves i dunkla natten,
Stjärnströdd ligger hans diktarvärld;
Mörka skogar och berg och vatten
Bida alla hans tysta färd, --

Bida alla hans ljusa drömmar,
Vingbegåfvade väsen små,
Dem han sänker i tidens strömmar
Från ett molnskepp uti det blå.

Hvilar jorden på dagens strider,
Fyller vallmodoft hennes dal,
Hela svärmen ur skyn han sprider
Plötsligt ut öfver söfda kval.

Nu på anleten, hvar de komma,
Ljusa leenden spela skönt;
Ej de kommit med händer tomma,
Kläda världen på stund i grönt.

Som i sången en sällsam blandning
Nog du varsnat hos fridens här;
Med sig ofärgad för han sanning,
Dikt i skiftande ljus han bär.

Han dig röjer, ditt hjärta gläder
Med dess spegelbild, hvori allt,
Hopp och minne och längtan, träder
Mot dig fram uti känd gestalt.

Liksom dikten en luftig brygga
Mellan himmel och jord han slår;
Kort blir vägen: du lagt till rygga
Knappt ett fjät och — vid målet står!

Fåfängt, slumrare, nu I leten
Tidens skrankor inunder skyn;
Har vid tröskeln till evigheten
Han er ställt — inom tidens bryn?

Mån, att gälda hvad tiden brutit,
Han den ödande dref sin kos?
För hvar tår, i dess sköte flutit,
Har han färdig en glädjeros.

Nu — var tröst! är du fattig vorden,
Om dig vakan än intet bjöd,
Likväl pärlor du fann på jorden, —
Dela, lycklig, hans öfverflöd!

Men — ej hållfast den skörden blifver!
Det är lagen, du jordens son!
Dröm är *allt*, hvad dig jorden gifver,
Flyr för dagsljuset ofvan från.

DEN SVENSKE ODALBONDEN.

Ej kallad jag blef att på höjderna stå
Och ständigt af lyckan bero;
Själff gärna jag räkna mig vill bland de små,
Om fullväxt i heder och tro;
Jag himmelen beder: i dalarnes famn
En bana lik bäckens mig gif!
Ej söker jag lagrar, ej rykte och namn,
Blott kärna det finns i mitt lif.

Se bäcken, af dalen blott känd, i sin bädd
Han framflyter, bullrar ej stort;
Ej heller, när skörden står tät vid hans brädd,
Basunar man ut hvad han gjort;
Men fältet och ängen med leende drag
Oss säga allt jämt hvar han går, —
Så hoppas jag fädernejorden en dag
Skall frodas i odlarens spår.

Ett jätteträd bildningen blifvit till slut,
Där vård blott och trefnad det fann;
Nu ser jag hur kraftigt det vecklat sig ut,
Hvad Sverige re'n bjuda det kan,
Hvad glänsande blommor man tar från dess gren,
Hvad frukt, som ej nås från dess fot;
Men kronan, som yfves i högsommarsken,
Nog vissnade utan sin rot.

Den roten jag vårdat; se, djupt i min jord
Hon sänkte sig, näring fann där;
Ej vildmarkens oröjda hult i vår Nord,
Men välodlad grund hon begär;
Jag plats henne röjde, med spade och plog
Jag torfvan för henne beredt; —
Den planta, jag upp som ett fosterbarn drog,
Säg, minns hon sitt upphof — min svett?

Jag smakat dess frukt i vår konungastad,
Jag skådat vår konungaborg,
Jag sett där af vagnar en glänsande rad,
Sett ståten på gator och torg;
Dock grep mig en längtan till hembygdens mark,
Och underlig blef jag till mods;
Mig tycktes i glansen, förfinad och stark,
För litet af hjärta bestods.

Här trifs jag; låt örnarne höja sin flykt!
Ej afund jag känner ändå;
Rätt ofta där uppe det åskar så styggt,
Och blixtarne efter dem slå;
Det lockar mig ej, fast ej lättskrämnd jag var:
Väl frihet och fädernesland,
Dem hittills från hedenhös skyddat jag har,
Ej ryckas så lätt ur min hand.

Med lien framåt jag mig vande att gå,
Och mejar väl därför ej sämst;
Och gäller det fiendeskaror att slå,
Kanhända då ställes jag främst;
Nog såg man, att mången, som stoltare flög,
I vindstillan framför mig kom,
När farligt det stormade, efter mig smög
Och nöjdes att stanna bakom.

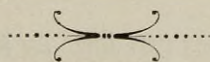
Om klorna en gång i mitt fosterlands barm
Vill spanna en rofgirig örn,
Ej tänker jag dröja att lyfta min arm,
Den stundom jag pröfvat på björn;
Ej vapenlös står jag, men fejar igen
Vårt forntida, bitande svärd;
Att nordbon här lefver, dess klang, tror jag, än
Kan säga en tviflande värld.

Mig kär är min bygd med sin grönskande dal,
Där lunden beskuggar mitt bo,
Där skogen sin högresta pelaresal,
Sin rikedom, ses mig förtro;
Där inne med glädjen har möte jag stämt
Och får för min känsla en tolk,
Där skogsbäcken visstumpar sjunger allt jämt,
Som märkte han lyssnande folk.

Där minns jag de sagor, min barndom har hört
Och bundit i hop till en krans,
Om tomtar, som lycka till gårdarne fört,
Om skogsfrun och älfvornas dans,
Om näcken, som drifver i strömmarnes lopp
Med ljudande harpa i hand; —
Väl ej mot det paradys, södern drog opp,
Jag bortbyta ville mitt land.

Dess härliga minnen i stjärnbeströdd kväll
Jag läser vid sprakande glöd
Om dygder, som lefde i fädernas tjäll,
Om mandom i lif och i död;
Om härdiga sinnen i faror och strid, —
Då andas jag djupt, jag blir varm,
Ty starkare hjärtat känns klappa därvid,
Och fornlynnet vidgar min barm.

Vår tid ej till hvila i ättechög går,
För liten att tåla dess glans,
Och ingen det talande kummel nu får,
Som förr af den fräjdade vanns;
Men likväl de orden, blott dessa, jag vill
Se pråla en gång på min graf:
„I lifvet han hörde sitt fosterland till,
Sin kraft åt dess lycka han gaf.“

GUSTAF VASA.

Vet du, fosterjord, hvad natten lider?
Tårögd, skådar du dess tröga gång;
Ack! när skuldran trycks och hjärtat svider,
Hvar minut blir som ett sekel lång.
Säg, hvad trolldom har din syn förblindat,
Lockat forntidsanden ur din barm,
Att du själf i oket böjt dig, lindat
Slafvens kedjor nesligt kring din arm?

Säg, hvad blef du, folk? säg. hvar är hjälten,
Som sin hembygds namn kring världen bar, —
Han, hvars klinga ljungade kring fälten,
Han. hvars drake oceanen skar?
Arma Svea! väl ditt minne dränker
I sin svallvåg nu en främlingsflod!
Bödelns bila hemskt i natten blänker,
Jorden dricker dina ädlas blod.

Skall Titanen, Asars stam i Norden,
Byta namn och evigt bli en slaf?
Ge till pris åt sveket fosterjorden?
Se förtrampad sina fäders graf?
Nej! ej brottsligt sina anor glömma
Kan en hjälte, himlens bistånd värd;
Han åt Svea nu i skogens gömma
Letar fram dess gamla forntidssvärd.

Fram han bryter nu, hans stridsrop dånar,
Härrar stampar han ur jorden fram;
Segerpalmen honom himlen lånar,
Jorda vill han fosterlandets skam;
Hämdesvärdet uti handen flammar,
Ifrigt slipadt uti bergens skygd;
Rörligt blixtrar det bland skogens stammar,
Kring sig skapar det — en rensad bygd.

Du med solblank hjälm, vår Gustaf Vasa!
Af de pilar, du från Döden ryckt,
Drifves ändtligt idoghetens fasa,
Lystne gamar, från vår strand på flykt;
Oket, krossadt, utaf Svea faller,
Åter andas hon med lättadt bröst;
Äran, frigjord ifrån fängselgaller,
Sedd af dagen, höja får sin röst.

Stor är kraften, som mot ödets stormar
På sin ärfda grund står upprätt kvar, —
Större den, som själf sitt öde formar,
Når en höjd. som slumpens skänk ej var;
Fast din vagga ödet ställt i dalen,
Gick du stadigt tronens höjd emot,
Eken lik, som, sträckt mot stjärnesalen,
Likväl sänkt i jordens famn sin rot.

Se'n med nya former ur ruiner
Statens byggnad reses af din hand;
Re'n därin en himlastråle skiner,
Klar och väckande, från Luthers land.
Snart penaterna, de milde gudar,
Som ur Norden flytt för bödlars svärd,
Tryggt på segrarns vink i glädjeskrudar
Vända åter till sin trefna härd.

Missdåd väl af trolösheten föddes,
Fläckade din Sveas sköld med rost;
Men dess ogräs af din kraft föröddes
Som en giftväxt uti vinterfrost;
Blixtar snart din vredes åskmoln sände,
Brottet bäfvande i stoftet föll;
Lagens hammare till slut det kände,
Den du redo bakom buden höll.

Hvad är kraften dock, som ensam bryter
Utan snille, utan dygd, sin ban?
Den vulkan, hvars flamma vildsint ryter,
Stormen, vräkande en ocean;
Fruktlös blir dess kamp, det brus hon väcker,
Skakar tiden — för en kort minut;
Liksom fruktan för dess framfart, räcker
Hennes välde, tills hon rasat ut.

Men de tre i innerlig förening
Hos din store ande Norden fann:
Kraften stred för tidehvarfvets rening,
Sveriges morgonljus, ditt snille brann;
I ett land, där ännu kälen rådde,
Dygden, lifvande, af himmelsk börd,
Värmde tankens frön, att hvad du sådde
Mognade till oförgänglig skörd.

Oförryckt som på sin väg planeten
Gick du banan, fast belastad tungt;
Kärlek till ditt land och mänskligheten
Fram dig dref, — ditt väsens medelpunkt.
Molnhöljd dag en klarnad afton följde,
Ostördt lugn den i sitt sköte bar;
Då, när moln ej mer din synkrets höljde,
Blef din panna ock som himlen klar.

Sveriges fader! oss din vård står nära,
I vår frihet du den fotad har;
Minns, vår dag, en hundraårig ära,
Vördade i dig sin ättefar!
Ej din vård för tidens stormar skälfver;
Oss en bild utaf ditt minne ger
Polens stjärna: hur vår värld sig hvälfver,
Vill hon aldrig från sin höjd gå ner.

GUSTAF II ADOLF.

Skymning sänkt sig öfver Sveas fjällar,
Stormmoln välta kring dess vilda kust;
Såradt där på sina egna hällar,
Flämtar lejonet af blodförlust;
Stämman åskade ej än ur Norden,
Ramen höjdes ej bland sprängda led;
Våldet, tryggadt, åt den södra jorden
Tunga bojor smed.

Sanning fanns där, men med bortryckt tunga;
Rätten sågs där, men med stympad arm;
Luften pressad var ur Sångens lunga,
Re'n det Sköna satt med vissnad barm;
Framför Tron en lögnens väfnad hängde,
Undanskymde de förtrycktas sol;
Skuggan, nattsvart, sig allt mer förlängde
Upp mot Nordens pol.

Hvar den arm, som krossar våldets bommar?
Hvar den lans, som spränga kan dess lås?
Skall, där solen ler och jorden blommar,
Andens dag, ett himlabarn, förgås?
Nej! i Norden, som en morgonstjärna
Går bland sörjande ruiner opp,
Gustaf Adolf träder fram att värna
Mänsklighetens hopp.

Molnen spärra ju ej örnens bana!
Han bland tidens hittade sitt mål,
Upp på ärans höjd bar Sveas fana;
Från dess hyddor han med svärdets stål
Tidens åskor ut i fjärran leder, —
Dämpar stormen för en gud sitt brus?
Öfver Nordens berg ett vårsken breder
Re'n hans andes ljus.

Men i glansen där af höga dygder
Får ej mänsklighetens kämpe bo;
Klagoljuden ifrån fränders bygder
Lämna segrarn ej på lagrar ro;
Till en jättekamp nu kommer hjälten
Med sitt lejon, som på själfvald ban
Bryter, heladt, fram och ut på fälten
Styr med högrest man.

Där hans lösen „samvetsfrihet“ dånar,
Våldets nästen sjunka hop i grus;
Fast, som Atlas sig åt himlen lånar,
Rätten uppbär han i dagens ljus.
Frihetsdagen öfver Södern tändes,
När af åskan från hans svenska malm
Luften i dess dalar renad kändes
Från förtryckets kvalm.

Lyckan i hans spår med kronor följde,
Men för *ljus* den himlasände stred;
Enda skuggan, som hans bana höljde,
Föll därpå från segerfanor ned;
Sanningsstjärnan, länge nog försakad,
Länge bortskymd, lysa vill ännu;
Molnskyn däromkring, af dundret skakad,
Slet hans blixtn i tu.

Men — låt anden Dödens makt förgäta,
Hjälten går dock för hans hugg i kvaf!
Himlens ljungeld, som sin kraft vill mäta,
Bäddar stundom i vår jord sin graf;
Dock — har *så* han fram i världen ljungat,
Lyst och slocknat där framför sitt mål?
Nej! en skärseld han i tiden slungat,
Tändt dess lytens bål.

Fritt sin gränssten då på hjältebanen
Sätte Döden för en heros' mod!
Ej som drakens spår i oceanen
Göms hans bana se'n i glömskans flod;
Ej för världen vid hans fall förlorad,
Än hans ande öfver tiden bjöd;
Han där sjönk likt kvällens sol — förstorad
I sin hjälteglöd.

Än åt Svea, när dess afton skymmer,
Lånar ljus hans strålande gestalt;
Ej hans minne från vår fjällbygd rymmer
Som ett norrsken, flämtande och kallt;
Soligt lyser det, — ej mänskligheten
Segerhjälten blott med undran slog,
Men än mer hans hjärta var magneten,
Som *dess* hjärta drog.

Än från stjärnorna hans andelåga,
Gamla Svea, värma låt ditt bröst!
Hon förtära kan hvar veklig plåga,
Hålla fjärran så din lefnads höst.
Folk! vid griften nu med lyftadt sinne
Bed för ljusets värf om kraft och mod!
Gör dig värdig så ditt arf, hans minne,
Nu — din ärestod!

KARL X GUSTAF.

(Efter motgångarne 1659).

Lagrar, Svea, rundt vi skurit,
Pröfvat halten af vårt svärd;
Högt det svenska stål, vi burit,
Lyftats mot en svekfull värld;
Lyckan sig till rätten slutit,
Följt oss på vår härnadsrund;
Segern, så man sagt oss, knutit
Med vår fana ett förbund.

Lyckan, nyss bevågen hjälten,
Vill hon bryta nu sin tro?
Fick ej Bore öfver Bälten
Bygga oss en präktig bro?
Därmed Danas skönsta smycke
Han för våra fötter lagt;
Var ej *då* i Klios tycke
Värd sin lön vår lejonjakt?

Nu — hvad ser jag? dagen slockna
Tycks i moln kring Nordens fjäll;
Töcknen, där de kring oss tjockna,
Båda de vår snara kväll?
Skall en tid, som vittne blifvit
Till vår hjältekraft, vårt mod,
Re'n förinta hvad hon gifvit,
Rifva ned vår ärestod?

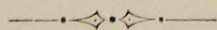
Nej! låt tidens stormar ryta,
Ödet samla viggas än!
Solen dock förskönad bryta
Skall ur molnens bädd igen;
Bor vår kväll i middagsglansen?
Öde, än ett tärningkast!
Ryck, ja ryck i lagerkransen!
Pröfva om den sitter fast!

I, som lockat åskan neder,
Krossa tänkten I min arm;
Men — min klinga kanske leder
Viggen mot er egen barm;
Tidens våg, af Sveas vallar
Hämmad i sin härjningslust,
Retad, skyrest, återsvallar
Med fördärfvet till er kust.

Hvarför nå mig edra läten?
Höjas edra jubelskri?
I de listigt spända näten
Lejonet väl fången I?
Dårar! nog den fångstens faror
Han I pröfvat på förut,
Sett dess språng ur rifna snaror,
Vändt er fröjd i klagotjut.

Svea, fast af sår du blöder,
Tro ej deras glädjerop!
Öster, väster, norr och söder
Skicka mot oss hvar sin hop;
Deras mängd om *fruktan* talar.
Samla de sig tätt kring oss!
Lejonet i Nordens dalar
Ej för segern glömt att slåss.

Låt dem trängre in oss ringa,
Hopen storma mot sitt mål!
Nödros höje vi väl inga,
Höje armar blott och stål;
Som oss björnen lärt i Norden,
Bryta vi det knäppta skall;
Då vår kraft förkunnar jorden
Dånet af vår oväns fall.

DEN SISTE VIKINGEN.

Liksom en ek, när tidens hand förhärjat
Den stolta skog, hvars ättelägg han var,
Men själf han kronan undan ödet bärgat,
Står enslig, sörjande, på heden kvar, —
Så, tidens makt till trots, jag dröjt i Norden
Och blef den siste af min ätt på jorden.

Sitt anlet' Norden, sin gestalt, förvandlat
Och vackla syns mig nu på oviss fot;
Det folk med örnens håg, som dristigt handlat,
Med sömnig blick nu stirrar mig emot!
Ej mer som förr vi trifvas hop, vi båda,
Från skilda läger vi hvarandra skåda.

Ej storma hjältar mer mot Valhalls salar, —
En stjärna, tindrande för Söderns jord,
En nytänd tro, om nya gudar talar
Och öfvar hemgång uti Asars Nord;
Hur oskuldsblid hon kom, kring berg och slätter
Dock gudatemplen nu i brand hon sätter.

En himmel ny förkunnar hon det gifves,
Men dit jag styr väl ej, förankrad re'n;
Ej stridens kungsörn i hans strålar trifves,
Blott fridens dufva sväfvar i hans sken;
Hon kuttra sägs om tillgift och försoning, —
Jag själf väl gaf, men tigger ej förskoning.

På mig ej ympar hon sin vekhets plågor,
Ej drar mig stjärnan med sitt sydlandsljus;
Mig Valhall lyste ju med starka lågor,
Dess maning nådde mig i stormens brus;
När dagen strålar, han hvar stjärna söfver,
Ty endast natten hennes sken behöfver.

Var Asaläran ej den hjälteamman,
Som fostrade min stam för Valhalls sal?
Men nu i dunklet krymper släktet samman,

Och dvärgen intrång gjort i resens dal;
Det mod, den tro, som hyddans högbank prydde,
Sitt sällskap blygdes och till högen flydde.

Så, utdömd, föll min ätt i glömskans schakter, —
Hur hägnar Valhall sina hjältars bygd!
Hvi prisger det åt afundsamma makter
De skördar hon det bjöd för vänligt skygd?
Med vapen, gudar, edert anspråk styrken!
Ty här bestrids er nu den rätt I yrken.

Ditt Gugner, Oden, låt ej mer förringas!
Ur slummern ropar jag dig, Asa-Thor!
Se, våldets slägga mot ditt altar svingas,
Och svekets orm vid offerlunden gror:
Tag upp din Mjølner! han väl än kan blossa
Bland Nordens fjäll och tidens yngel krossa.

Min röst dock bortdö tycks i nattens öra,
Det svar, jag hör, är trollens hånskratt blott;
Ej hammarn lyfts att skadefröjden störa, —
Har Valhalls sol väl äfven nedergått?
I tigen, Asar! han ert lif I lyktat,
Se'n hjälteanden utur Norden flyktat?

O nej! er hand I från dess bygder tagit
Och stängen harmfult gudaborgens port;
Väl nog i härnad för en jord I dragit,
Som edert hägn sig nu förlustig gjort;
Men porten, gudar, väl i öppna måsten
En gång ännu, om *mig* I utelåsten.

Jag komma skall, ej mer mig håller jorden,
På forna dygders jättegrift jag står,
För tidens öga lik en runsten vorden,
Hvars inskrift tyda hon ej mer förmår;
Hon kanske räds, om hon den tolka vågar,
Att runan kännbart i dess samvet' lågar.

Mig dock på jorden än en stämma tjusar,
Som mig min hembygd fordom gjort för trång:
När vinden, vårljum, kring min klippö susar,
Ett bragdens drapa blir mig hafvets sång;
Jag lyss, — tror åren med en ynglings bytta
Och tycker hösten in i våren flytta.

Du gäckas, drömbild från min ungdoms dagar!
Ej åter gulna mina silfverhår;
Men äfven *vemod* uti böljan klagar, —

Ha! klart i dag jag hennes sång förstår:
Ej mer som fordom hennes stämma ljuder,
Nej! famnen nu sin gamle vän hon bjuder.

„Se, natten djupnar, med hvar stund allt trängre
Sig ter din värld“, jag hör dig, stolta haf!
„Re'n utstött ur dess famn, hvi står du längre
En minnesvård på dina fröjders graf?
Din vän dig kallar i sitt sköte neder!
Från mig en genväg dig till Valhall leder.“

O ja! min himmel bak din synrand ligger,
Du fria rymd, från landets smitta ren!
En jord, som tidens gud om slummer tigger,
Ej ens en fristad har åt mina ben:
Om där min grafhög dvärgar djärfdes trampa,
Jag måste upp att dem på flykten stampa.

Nej! himlens azur skall min grafhög smycka,
Nog tror jag, bäst jag sofver i den blå;
Han förr mig gunstig var: med stadig lycka
Jag ärerosor bröt mig däruppå!
Min segerkrans där knöt jag utan möda,
Ty rundt jag skördade de purpurröda.

Med stridens gud jag där ju möte stämde
Och mot hans famntag ilade så trygg,
På djupblå fälten jag mig konung nämde,
Och kungasätet var min drakes rygg;
Ett härligt fält i hjältekraftens sommar
Jag kring mig fann, — ett rike utan bommar.

Af Nordens dvala nu min drake lider,
Vid stranden vingarne han slokar matt!
En tvillingbroder till de flydda tider
I Valhall tronar dock bak jordens natt, —
Ej sjönk *dess* dag! till nya hjälteöden
Hans ljus mig lockar, vinkar hän mig Döden.

Och djärft han spänner nu sin drakes vingar
Och lämnar stranden se'n med hoppfull håg;
Att nå ett land, som åter glädje bringar,
Han fjärran dyker i förtrogen våg;
Ett skumtäckt haf sig slår igen däröfver,
Men ej *dess* djup den tappres minne söfver.

TILL MIN HEMBYGD.

Det bröst ej kallna kan, som för dig flammad,
Du blåa världshaf, som min vagga var!
Min högsta glädje i din famn du ammat,
Min skönsta drömvärld har ditt sköte kvar:
Jag där min barndom hägra ser, till färgen
Som morgonsolens första guld på bergen.

Där framsmög stunden hand i hand med friden,
I hoppets ljus min framtid för mig låg,
Och kär bakom mig låg den flydda tiden
Med vänlig stjärnglans öfver blånad våg;
Då, fridlyst vid din barm för livvets smärta,
Jag tryckte djupt din prägel i mitt hjärta.

O, när jag klöf din silfverhvita fragga
Och flög med vinden öfver vågens höjd,
Bland berg, som svälldes i det blå, fick vagga,
Som dagens stjärna lågade min fröjd;
Kraft, hälsa, fann jag i de djupa vågor,
Och färg fick kinden ur din himmels lågor.

Hvar finns en pensel, som dig värdigt målar,
Du fria värld, som sångens hembygd är?
Han doppas borde i din morgons strålar
Och göra bilden lika ljus och skär;
Den dock ej skulle dina drag förklara,
Men ännu nedanom sin urbild vara.

Hvad rörligt lif i dina böljors vimmel!
Hvad trotsig kraft hos dina klippors tropp!
Det högstämmt sköna lyftes med din himmel
Af skapardagen öfver djupet opp;
Det milda, ljufva, uti sommarvinden
Där kommer sväfvande och smeker kinden.

Det starka flyger där på stormens vingar,
Det djupa ur ett haf jag blicka ser;
Det ljusa, klara, åt din skönhet bringar

Dess sanna stämning från en vårsky ner;
Du ler, i famnen af ett världshaf sluten,
En värld af poesi, till helhet gjuten.

Jag minns din sommar, ser Augustikvällen
Bland molnen breda ut sin purpurbrand,
Ser böljan vakna ur sin dröm vid hällen
Och dansa, månlyst, invid klippig strand;
Ser, hur din morgon skär och öar kläder
Och liffull dag på blåa fjärdar träder. —

När blicken sökt din rymd, af livvets öden
En bild jag sett i dina vågors gång:
De födas, stiga, sjunka så — i döden,
Och nya höjas under vindars sång;
Ett haf är diktens fält, och mänskolfivet
En enda bölja på det hafvet blifvit.

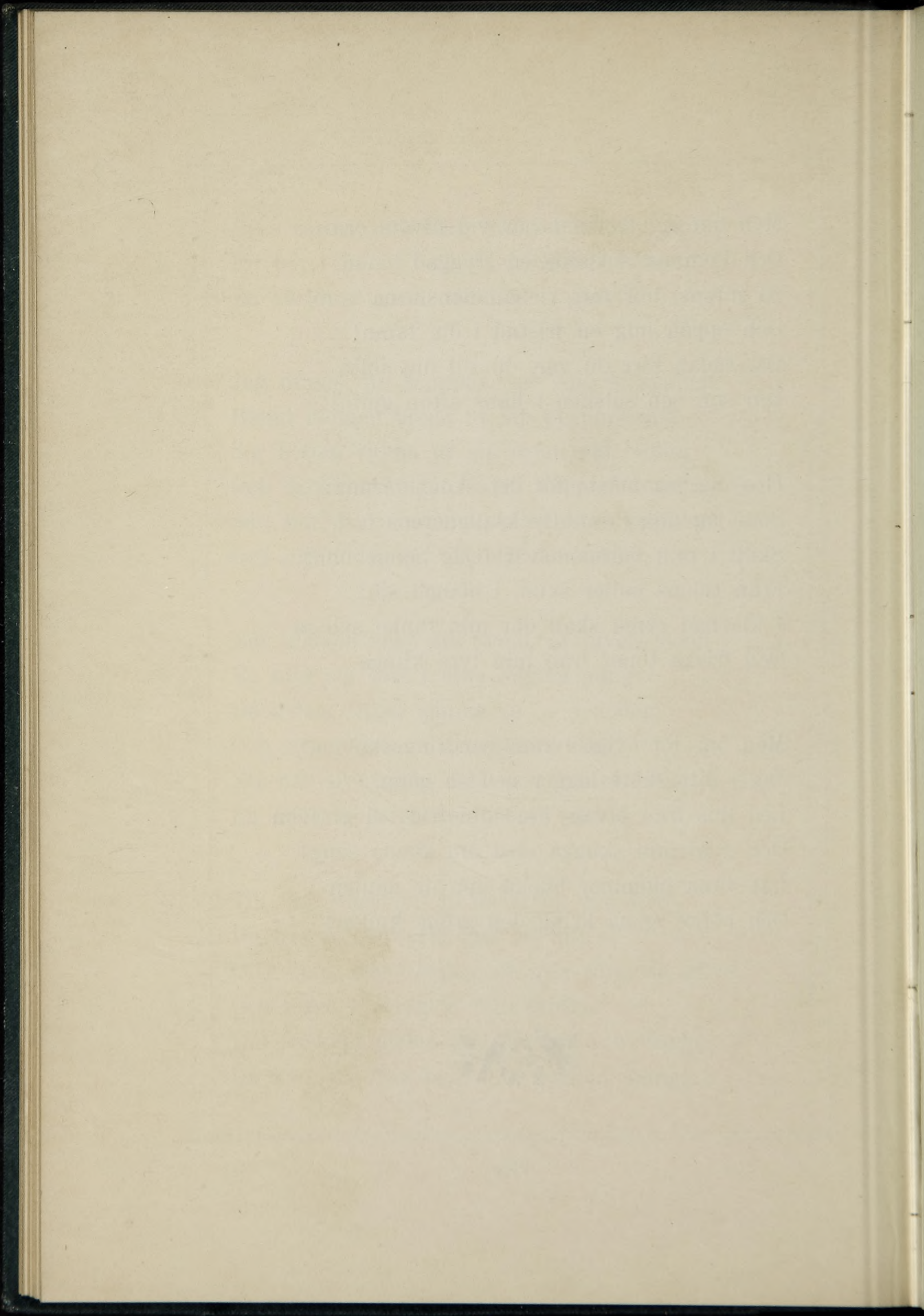
Till färd däröfver du då städs mig lifve,
Du fria sångarvärld med lifsluft i!
Ditt djup, ditt varljus, åt min sång du gifve
Och färg i din glöd min fantasi!
Din friskhet själen gif! då rörs min tunga,
Då kan jag fritt och utan tvekan sjunga.

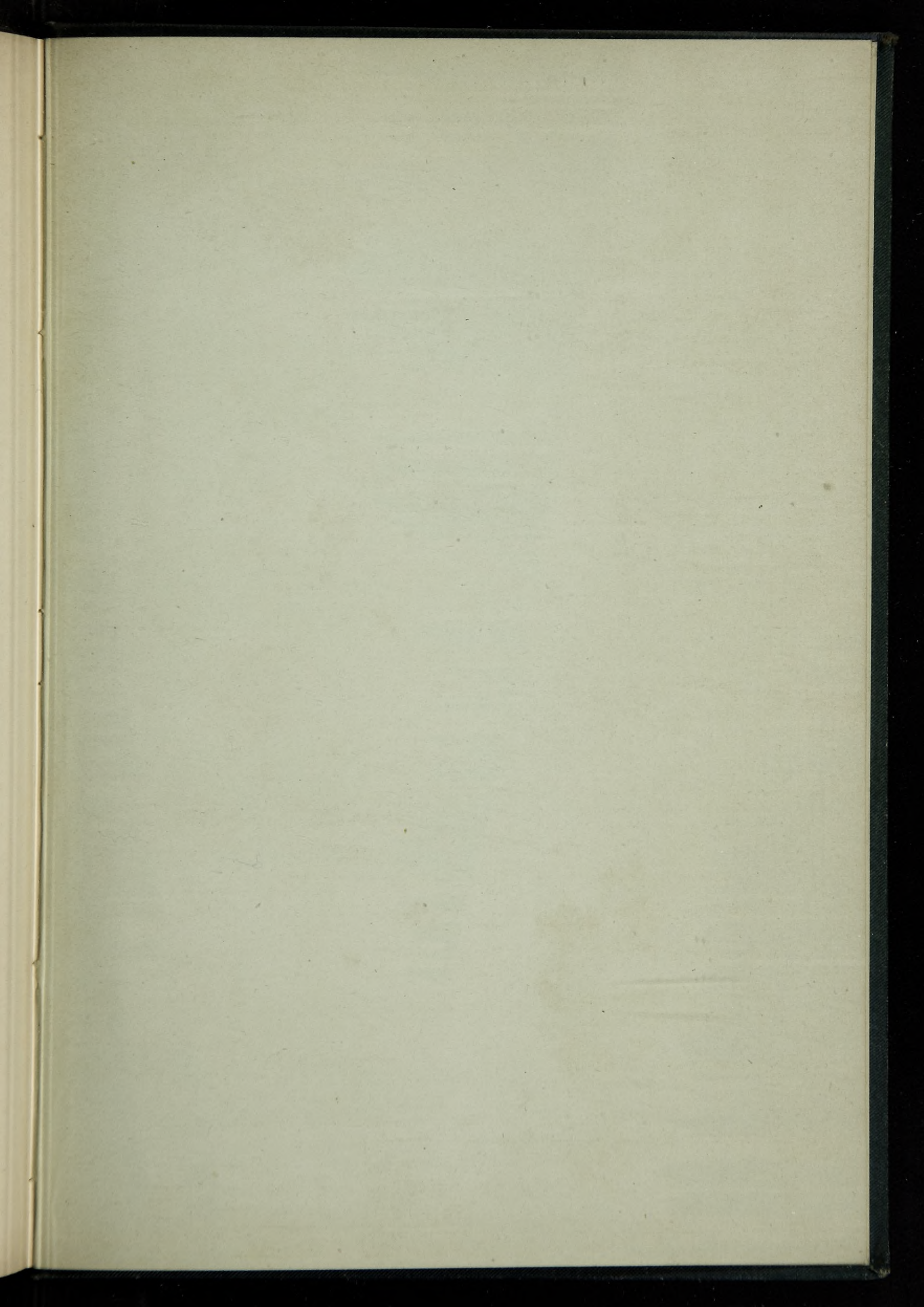
Men om jag tröttnat har vid lifvets oro
Och kommer sökande en tryggad hamn,
Så minns, hur förr vi sammanslutna voro,
Och öppna mig en fristad i din famn!
Då, sådan förr du var, du till dig slute
Din son och solsken i hans afton gjute!

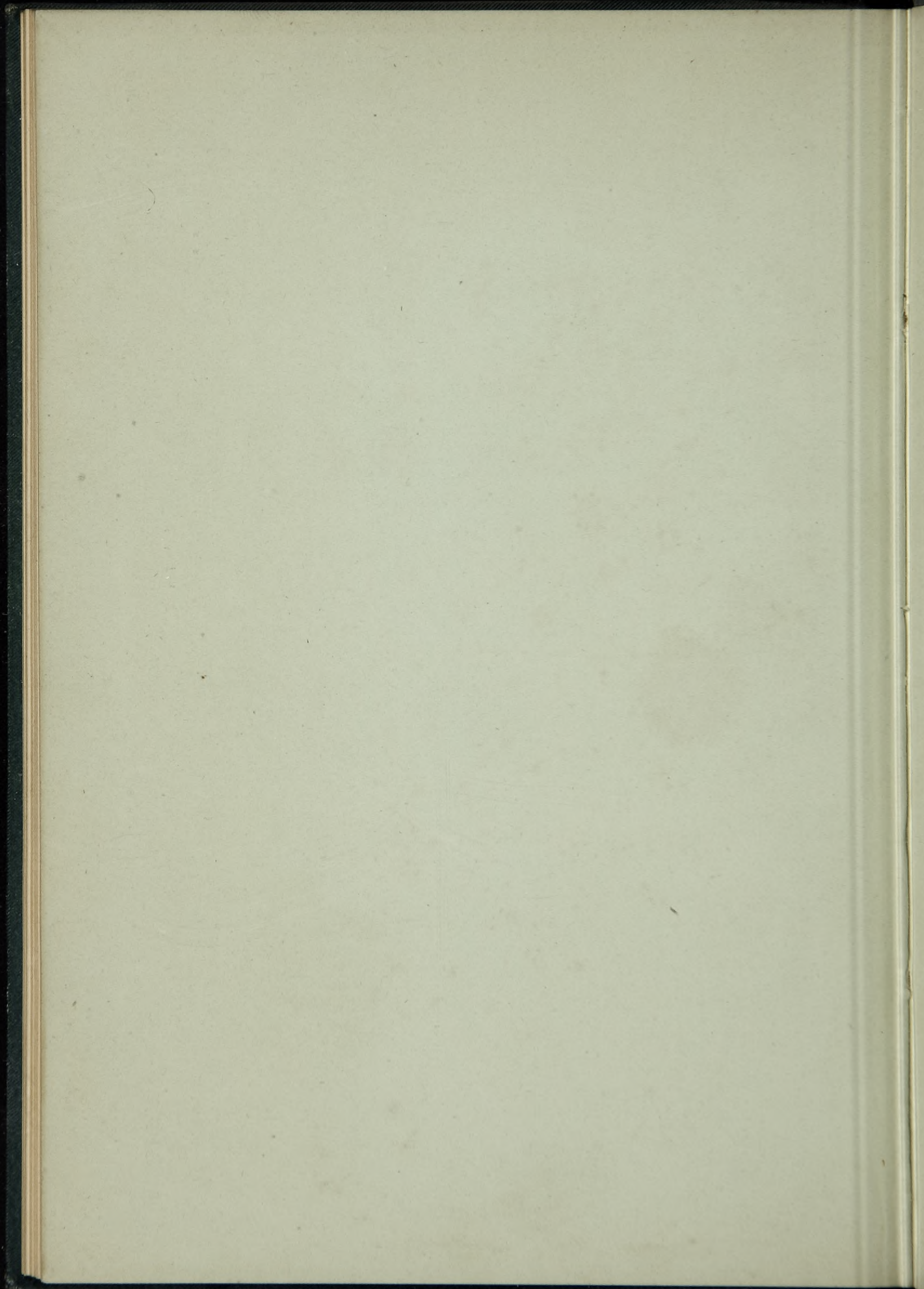
Hos dig jag måste för det sköna brinna;
Som jag mig drömt lycksalighetens ö,
Skall i min barndomsvärld jag henne finna,
Från tidens buller skild, i blånad sjö;
I klarnad rymd skall där min tanke svinga,
Och friska toner från min lyra klinga.

Men när för evigt lyran, vandringsstafven,
Jag i ditt sköte lägger ned en gång,
Led ljus från ofvan, bjud din frid till grafven
Och gläd min skugga med din kända sång!
Låt väna blommor blicka upp ur mullen
Och böljor spela kring den gröna kullen!

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

400875286

